

Павлов, Ст.

Закон за наказателното
съдопроизводство, 1947

СБОРНИК НА АНОТИРАНИ ЗАКОНИ

ТОМ ВТОРИ

ЧАСТ ВТОРА

94940

ЗАКОН
ЗА
НАКАЗАТЕЛНОТО СЪДОПРОИЗВОДСТВО

ТЕКСТ И СИНТЕЗ НА ЮРИСПРУДЕНЦИЯТА НА В.К.С.

ОТ

СТ. ПАВЛОВ

№ 96

ИЗДАНИЕ НА ОБЩИЯ ФОНД ЗА ПОДПОМАГАНЕ НА СТУДЕНТИТЕ
В БЪЛГАРИЯ

СОФИЯ 1947

цията на В. К. С., ч. I—IV, 1926—31 г.; Хамамджиев—Попов, Сборник от решения на В. К. С. за годините от 1930 до 1934, София, 1934 г.; Иван Николов, Наказателният закон, ч. I (чл. чл. 1—192), София, 1934 г.; Ас. Голобов, Наказателен закон, т. I (чл. чл. 1—70), София, 1939 г.; т. II (чл. чл. 71—192), София, 1939 г.

Настоящият закон съдържа всички изменения и допълнения, включително и последните две — от 24 август 1946 г. и от 1 март 1947 г., които, по технически причини, не можахме да посочим в началото на закона.

Ст. П.

ЗАКОН ЗА НАКАЗАТЕЛНОТО СЪДОПРОИЗВОДСТВО

Утвърден с указ № 65 от 4 април 1897 г., обнародван в „Държавен вестник“, брей 77 от 7 април 1897 г. Поправки: „Държавен вестник“, бр. 154 от 16 ноември 1922 г.; бр. 210 от 12 декември 1925 г.; бр. 202 от 5 декември 1934 г.; бр. 254 от 17 ноември 1935 г.; бр. 101 от 12 май 1937 г. Изменения, отменения и допълнения: „Държавен вестник“, бр. 4 от 8 януари 1899 г.; бр. 31 от 10 февруари 1904 г.; бр. 88 от 28 април 1905 г.; бр. 277 от 16 декември 1906 г.; бр. 44 от 27 февруари 1907 г.; бр. 165 от 28 юли 1908 г.; бр. 48 от 4 март 1911 г.; бр. 80 от 10 април 1912 г.; бр. 17 от 24 април 1919 г.; бр. 264 от 23 февруари 1922 г.; бр. 10 от 13 април 1922 г.; бр. 176 от 6 ноември 1922 г.; бр. 172 от 29 октомври 1923 г.; бр. 94 от 29 юли 1924 г.; 121 от 30 август 1924 г.; бр. 198 от 28 ноември 1925 г.; бр. 156 от 10 октомври 1928 г.; бр. 76 от 7 юли 1932 г.; бр. 182 от 12 ноември 1934 г.; бр. 192 от 27 август 1935 г.; бр. 245 от 30 октомври 1935 г.; бр. 99 от 10 май 1937 г.; бр. 72 от 2 април 1942 г.; бр. 147 от 8 юли 1942 г.; бр. 269 от 27 ноември 1943 година.

ОБЩА ЛИТЕРАТУРА: Проф. Д-р Никола Саранов: Българско наказателно процесуално право, т. I. Второ издание. София, 1942 г.; т. II. София, 1935-1937 г. Кратък курс по наказателното процесуално право. София, 1937 г. Обвиненият. Наказателно-процесуалната приноси. София, 1931 г. Основи на наказателно-процесуалната наука т. I-II. София, 1930-1933 г. С. Велчев: Ръководство по уголовния процес, т. I-II. София, 1923-1924 г. Владимиров: Учение за доказателствата в наказателния процес. Превод ч. I-II. София, 1920-1921 г. Моллов—Саранов: Закон за уголовното съдопроизводство, София, 1927 год.

ОБЩИ НАРЕДБИ

Възбуждане на наказателно преследване

Чл. I. Съдебното преследване се възбужда както от длъжностни, така и от частни лица.

Ср. гл. гл. 81—85 н. з.; 39, 101-а, 118—133, 282—299, 492 н. с.

ЛИТЕРАТУРА: Геновски, Наказателния процес — АП XIV 19; Даракев, Колко бележки за думата „углавен“ — ЮП I 17; Згурев, Кой има право да възбужда главно преследване по общия ред на нашата уголовна процедура — ЮС V стр. 14; Коларов, Углавно провъсдие — ЮМ I 6; Саранов, Наказателното правосъдие — Юбилеен сборник „Шестдесет години българско правосъдие“, София, 1941 г.; Участващите в процеса лица — СВ XV стр. 161.

СЪДЕБНА ПРАКТИКА:

I. Правилността на възбудането на обвинението се определя в зависимост от характера на обвинението в момента на възбудането му, а не с оглед на изменение обвинението в следствие в по-леко, каквото изменение може, евентуално, да настъпи в съдебно заседание. 86-21-I.

II. Наказателната акция за престъпленията от частен характер, съгл. чл. 81 и 83, п. 2 н. з. в вр. с чл. 11, п. 3 н. с. се започва и упражнява от пострадалите лица, които до нейното осъществяване, могат да се разпоредят напълно с нея, като поискат прекратяване на наказателното последване и обезсилване неокончателната присъда от съда, в който делото се разглежда или намира. 150-40-II.

По дела от публичен характер искането за осъждането на едно лице трябва да бъде направено от прокурора с обвинителен акт, а не с предложение. Противното се допуска само в изрично посочените в някои специални закони случаи — О. от 10 XI 1923 г. II.

III. Характерът на престъпното деяние — е ли то от частен или от общ характер — се определя според фактическите признаци на събитие, изложени в тѣжбата на частния обвинител, само докато образуваното дело не е било разгледано по същество, по веднаж делото разгледано, меродавни за определяне характера на престъпното деяние са само фактическите признаци на събитие, които инстанцията по същество констатира от съвкупната преценка на събраните и проверени пред нея доказателства, а не ония изложени в тѣжбата на тѣжителя, която не влизи вече в това отношение. — 161—33—II.

IV. Когато делото първоначално е възбудено и водено за престъпно деяние от общ характер, а в следствие същото деяние се оформи като престъпно деяние от частен характер, виновното лице може да бъде съдено и наказано за това последното деяние, макар и да няма тѣжба от страна на потърпевшия. — 507-39-I, 9-39-I; 1184-38-III; 514-37-I; 250-36-I; 18-35-II и др. Издадената в такъв случай присъда не може да се прогласи от въззивната инстанция за нищожна. — 33-40-III. При това, с факта, че първоинстанционният съд е признал подсъдимия за виновен в престъпление от частен характер делото не губи публичния си характер и до окончателното му свършване се движи по реда на публичното, а не по този на частното обвинение. — 23-14-II.

Обвинители по нак. дела, подсъдни на окол. съдии

Чл. 2. (Нов: 3, от 27 август 1935 г.). По наказателни дела, които са подсъдни на околните съдии, обвинението пред съда се предоставя на пострадалите от престъпните действия частни

лица, а така също и на полицейските и други административни власти, в пределите, показани в закона.

СЪДЕБНА ПРАКТИКА:

Съгласно чл. чл. 2 и 3 от н. с., по наказателните дела обвинението се предоставя на обвинителя. В негова тежест, следователно, е да го докаже. Подсъдимият не е длъжен да възразява (арг. от чл. 38е н. с.), той не е длъжен нищо да доказва. — 234-41-III.

Пред мировите съдии обвинението по угл. дела от общ характер се поддържа от полицейските органи, поради което и последните трябва да се призоват. 148-33-III. По дела от частен характер същите не се призовават. 630-24-I.

Обвинители по нак. дела, подсъдни на обл. съдилища

Чл. 3. (Изменен: 3, от 6 септември 1922 г.). По наказателни дела, които са подсъдни на областните съдилища, обвинението се предоставя на прокурорите и техните заместници и, редом с тях, на пострадалите от престъпните деяния частни лица, в пределите, установени от закона. По дела, които въз основа на законите могат да се прекратяват чрез оттегляне на тѣжбата, обвинението пред съда се предоставя изключително на пострадалите лица, като частни обвинители.

За прокурорите ср. чл. чл. 68, 71, 87, ал. II; 100-108, 117, 269, 270, 315, 318, 319, 365-367, 375, 386, 390 сл.; 395, 396, 397, ал. II, 405 сл., 420 сл., 424, 427, 433, 435, 436 т. 1 — 440, 441, ал. II, 446, 521, 525, 532, 540 ал. VI, VII, 550 сл., 563, 573-а ал. нова, 577, 589 ал. II — 589-в; за пострадалите, обвинители редом с прокурора (доп. частни обвинители) — чл. чл. 2, 97, 109, 123 т. 1, 2 и 4, 125-127, 242, 269, 281, 308-а, 314, 316 сл., 319, 322, 324, 331 ал. III, 337 сл., 345, 365-367, 375, 391, 395, 396, 397 ал. II, 405 сл., 420 сл., 424, 427, 433, 435, 436 т. 2, 440 ал. II, 446, 520 ал. II, 545, 550 сл., 563; за частните обвинители — чл. чл. 2, 4 ал. II, 11 т. 3, 97, 109, 283, 301, 314, 316 сл., 319, 322, 324, 331 ал. I и II, 337 сл., 345, 365—367, 373, 375, 382, 391, 395—397, 405 сл., 409, 420 сл., 424, 427, 435 сл., 436 т. 1, 441 ал. I, 446, 447, 494 ал. II, 520 ал. I, 523, 525, 532, 540, 550 сл., 563, 577, 589 ал. I, 617 сл., 625 сл.

ЛИТЕРАТУРА: Зъбов — Културни дружества — обвинители пред съда — ЮД IX 9 и 10.

СЪДЕБНА ПРАКТИКА:

В широк смисъл потърпевшо лице, какъто израз се среща на много места в н. с. (чл. чл. 2, 3, 4, 101-а, 118, 121, 122, 124, 152), е онова лице, срещу чиято правна сфера е насочено по